

Ordet „skal“ slettet, saa at § 3 kommer til at lyde: „Det tilstaaede Brændsel leveres in natura.“ Jeg vil gerne have Lov til at spørge den højtærede fungerende Indenrigsminister og ønsker gerne et Svar derpaa, om denne Formildning af § 3 af Kommunerne maa forstaaes saaledes, at i de Tilfælde, hvor de gamle har været nødt til at skaffe sig Brændsel paa en eller anden Maade — hvad jo mange af dem tvunget af Forholdene maatte gøre i den halve Snes Frosdage, vi havde —, kan de faa Penge i Stedet for Brændsel, saa de ikke behøver nu at tage Brændsel.

Da vi fra vor Side, selv om Lovforslaget ikke er saaledes, som vi kunde ønske det, dog betragter det som et Fremskridt i Sammenligning med det af Indenrigsministeren i Folketinget fremsatte Forslag, skal jeg under de foreliggende Forhold anbefale det til hurtig Fremme.

J. Chr. Møller: Vi kan sikkert alle blive enige om, at alle de Aldersrentenydere, som trænger til Brændsel, men som ikke har Mulighed for at skaffe det paa anden Maade, bør have Brændselshjælp, men vi maa ikke glemme, at der blandt Aldersrentenyderne er mange f. Eks. 60- og 65-aarige Mænd, som ikke uden videre kan siges ikke at have Mulighed for selv at skaffe sig Brændsel, idet mange af dem er om ikke fuldt, saa dog til en vis Grad arbejdsdygtige. Nu er det mig ganske klart, at § 1 overlader Kommunalbestyrelserne at give Brændselshjælp til dem, den anser for trængende dertil, men det vil sikkert blive meget vanskeligt her at skelne. Det er ganske givet, at alle vil forlange den Brændselshjælp, Kommunalbestyrelsen har Lov til yde dem i Henhold til dette Lovforslag. Men saa staar der i § 4, at Besværinger over de kommunale Myndigheder indgives til Overøvrigheden og derfra kan indankes for Indenrigsministeren; i København rettes de direkte til Indenrigsministeren. Denne Bestemmelse forliger ikke godt med § 1. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes de to Paragraffer skal forstaaes indbyrdes. Efter § 1 bemyndiges Kommunalbestyrelsen til at uddele Brændsel til dem, den anser for trængende dertil. Spørgsmaalet er saa, om der kan indgives Besværinger, naar en Kommune giver f. Eks. den ene 20 Kr. til Brændselshjælp, fordi den mener, det er saa meget, han trænger til, medens den giver en anden 35 Kr. Jeg kunde meget vel tænke mig, at der vil komme en Masse Besværinger, hvis der ikke her

foretages en Ændring i Lovforslaget. I den By, hvor jeg bor, har Aldersrentenyderne en Forening, og dennes Bestyrelse vil ganske naturligt se sig foranlediget til at indgive Besværinger over, at en hel Kreds af Aldersrentenydere ikke har faaet det fulde Beløb i Henhold til Loven her. Jeg synes i Virkeligheden ikke, at § 4 hører hjemme i dette Lovforslag, jeg ser ikke, hvad Formaal den har. Der bør efter min Mening ikke kunne være Tale om Besværinger, da det jo overlades Kommunalbestyrelsen indenfor Lovens Rammer at tildele de aldersrentenydende det Kvantum Brændsel, den anser for tilstrækkeligt efter vedkommendes hele Stilling. Jeg forudsætter, at den højtærede Minister vil give mig nærmere Forklaring paa, hvorledes § 4 skal forstaaes sammenholdt med § 1.

Enhvert Lovforslag har to Sider; det gælder ogsaa dette. Der er mange Kommuner, som ikke er særlig velstillede, og for dem vil det betyde ikke saa ganske lidt; de har ikke regnet med denne Udgift paa deres Budget, og Kommunerne skulde jo dog gerne — lige saa vel som Staten — søge at opnaa Balance, hvilket de umuligt kan, naar der kommer en saadan urentet Udgift til. Nu ser jeg meget vel, at Staten ifølge Lovforslaget skal yde indtil 500 000 Kr. i Refusion, og jeg gaar ud fra — hvad der vel ogsaa er rigtigt —, at denne Refusion ydes forholdsmæssigt efter de Beløb, der er udbetalt til Aldersrentenydere i Brændselshjælp, thi det kan jo forudsættes som noget ret givet, at de 500 000 Kr. ikke vil forslaa til at dække de 25 pCt., som der her er Tale om. Den højtærede Minister sagde, at dette Forslag var et Led i Aldersrenteordningen, og naar det er Tilfældet, havde det været ret naturligt, om der var blevet givet fuld Refusion i Henhold til Aldersrenteloven.

Jeg skal imidlertid paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg, som sagt, haaber, at Ministeren vil besvare de af mig nævnte Spørgsmaal.

Veistrup: Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag maa betragtes som baade berettiget og paakrævet. Jeg før mit Vedkommende betragter det som et nødvendigt Supplement til den Aldersrentelov, vi vedtog 1922; og at jeg har Ret i denne min Betragtning, fremgaar ogsaa, forekommer det mig, af den højtærede Ministers Udtalelse om, at der flere Gange fra Kommunerne er fremkommet